

HET DINER

Humoristische thriller

Naar het boek van HERMAN KOCH

bewerking

KEES PRINS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET DINER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HERMAN KOCH** in de toneelbewerking van **KEES PRINS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2013 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

Paul
Serge
Claire
Babette
De gerant

Decor
Het stuk speelt zich af in een restaurant

PAUL: Dit is er gebeurd. Dit zijn de feiten.
Op een nacht zijn drie jongens na een feest op weg naar huis.
Twee van de jongens zijn broers.
Een van de twee broers is geadopteerd.
De derde jongen is hun neef.
De jongens zijn op het idee gekomen om op de terugweg nog een biertje te drinken in een café.
Maar omdat ze weinig geld op zak hebben moet er eerst worden gepind.
Ze vinden een pinautomaat.
Het is zo'n type automaat met een glazen buitendeur.
De eigenlijke pinautomaat bevindt zich binnen, in een hokje.
Een van de twee broers gaat geld pinnen.
Maar dan komt hij meteen weer naar buiten.
Daarbinnen, zegt de broer, er ligt iemand.
Te pitten.
In een slaapzak.
Ze gaan kijken.
De neef begint aan de slaapzak te trekken.
Ik ga, zegt de geadopteerde broer, ik heb hier geen zin in.
Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg.
Laat hem maar gaan, zegt de neef.
Hij schopt tegen het voeteneind.
Hé, wakker worden!
Uit de slaapzak komt geluid.
Sodemieter op!
De jongens schrikken.
Het klinkt als een vrouw.
Sodemieter op! Klootzakken!
Hou je kop! zegt de neef. Kop houden, zeg ik.
Hij geeft een harde schop tegen de slaapzak.
Maar hij schiet uit en raakt de vrouw onder haar neus.
Er is bloed.
De broer trekt de neef naar de deur. Kom op, we gaan.
Ik schoot uit, zegt de neef.
Natuurlijk, zegt de broer.
Jezus, laat haar d'r kop houden!
Dan moeten ze opeens lachen.
De slappe lach.
Het is niet meer tegen te houden.
Ze moeten steun zoeken tegen de muur, en daarna zoeken ze steun bij elkaar.

Bij een boom staan een paar vuilniszakken en ook nog wat andere spullen.
Ze lachen nog steeds als ze een oude bureaustoel oppakken.
Ze gooien hem naar binnen, naar de slaapzak.
Vuile, vieze klerehoer!
Dan pakken ze een bureaulamp en ook nog twee volle vuilniszakken.
De eerste vuilniszak treft haar vol tegen haar gezicht.
De neef gooit de bureaulamp.
De tweede vuilniszak zeilt tegen haar hoofd aan.
Stomme hoer, ga dan ergens anders liggen maffen! Ga werk zoeken.
Weer krijgen ze een lachaanval.
De neef loopt naar de boom met vuilnis.
Daar staat een lege jerrycan.
Het stinkt daar, zegt de neef, we gaan de boel uitroken.
De neef gooit de lege jerrycan het hokje in.
Dan pakt hij een aansteker.
Een Zippo.
Hij gooit de brandende aansteker naar binnen.
Een lichtflits.
De jerrycan explodeert.
De dakloze vrouw is op slag dood.
De jongens maken zich uit de voeten.
Wat ze op dat moment niet weten is dat een bewakingscamera alles heeft gefilmd.
Maar vooralsnog zijn de jongens niet te herkennen.
Een week later worden de beelden uitgezonden in het programma Opsporing Verzocht.
Nu, drie weken daarna, is er nog geen enkele bruikbare tip binnen gekomen.
Het lijkt erop dat deze zaak nooit zal worden opgelost.
Niemand heeft de jongens herkend.
Niemand.
Behalve ik.
Eén van de jongens op die beelden is mijn zoon, Michel.
De andere is Rick, de zoon van mijn broer.
Ik heb met de jongens gesproken.
En ik heb ze bezworen om het stil te houden.
Niemand heeft ze herkend, niemand hoeft ervan te weten.
Zelfs mijn eigen vrouw Claire weet van niets.
CLAIRE: Wil jij niet hier zitten?
PAUL: Wat?
CLAIRE: Met je rug naar de muur?

PAUL: Nee, ga jij maar zitten.
CLAIRE: Maar daar zit je toch het liefst?
PAUL: Vanavond niet.
CLAIRE: Weet je het zeker?
PAUL: Vanavond wil ik alleen jou zien.

(Ze gaan zitten.)

PAUL: We hadden nog later moeten komen.
CLAIRE: We zijn al een half uur te laat.
PAUL: Ik heb er geen zin in.
CLAIRE: Wat?
PAUL: Om ze straks binnen te zien komen. Dat had ik ons willen besparen.
CLAIRE: Lieverd...
PAUL: Dat gerommel bij de ingang. De gasten die doen of er niets aan de hand is, die vooral druk in gesprek blijven. Maar iedereen heeft het gezien en gemerkt: Serge Lohman is binnen.

(Een gerant voegt zich bij hun tafeltje.)

GERANT: Goedenavond. Het aperitief van het huis is vandaag een roze champagne.
CLAIRE: Lekker.
GERANT: Voor meneer ook?
PAUL: Doet u maar.
GERANT: En op tafel alvast iets om in de stemming te komen. Dit zijn Griekse olijven uit de Peloponnesos, licht besprenkeld met een eerste oogst extra virgine olijfolie uit Noord-Sardinië, en afgemaakt met rozemarijn uit...
PAUL: Afgemaakt?
GERANT: Ja, afgemaakt. Afgemaakt wil zeggen...
PAUL: Ik weet wat afgemaakt is. Ik weet dat dat niet betekent dat de olijven zijn 'afgemaakt'. Zoals in 'neergeknald' of 'doodgeschoten'.
GERANT: Neemt u mij niet kwalijk. Zo had ik het nog nooit bekeken. In ieder geval is de rozemarijn uit eigen kweek. Ik haal uw champagne.

(Gerant loopt weg.)

PAUL: Dat pak.
CLAIRE: Lieverd...
PAUL: Ja, nee, ik vind het raar. Daar is over nagedacht. Je gaat me

toch niet vertellen dat er niet over nagedacht is? En heb je gezien dat hij de hele tijd met zijn pink wijst?

(Claire neemt een olijf.)

CLAIRE: Mmm. Heerlijk. Alleen jammer dat je proeft dat die rozemarijn te weinig zonlicht heeft gehad.

(Paul en Claire slaan de menukaart open.)

PAUL: Hoe voel je je?

CLAIRE: Goed.

PAUL: Geen last?

CLAIRE: Nee.

PAUL: Goed zo.

CLAIRE: Zou het niet fijn zijn?

PAUL: Wat?

CLAIRE: Als ze niet kwamen opdagen. Babette en Serge. Hadden wij de hele avond voor ons alleen.

PAUL: Vergeet het maar. Ze komen wel. Serge heeft zelf gereserveerd. Maak je geen zorgen, zei hij, ze kennen me daar, ik regel wel een tafeltje. Hij wel. Hij hoeft geen zes maanden van te voren te reserveren. Als ze de naam Serge Lohman horen springen alle deuren open.

(De gerant komt met twee glazen champagne.)

GERANT: Kijkt u eens. Tweemaal roze champagne. De olijfjes had ik uitgelegd, hè?

PAUL: Uitvoerig.

GERANT: Dat is ook zo. Smakelijk.

(Gerant af.)

CLAIRE: Nou proost dan maar. Op ons.

PAUL: Op ons geluk.

CLAIRE: Paul?

PAUL: Mmm?

CLAIRE: Heb jij dat ook?

PAUL: Wat?

CLAIRE: Ik weet het niet, maar ik heb de laatste tijd de indruk dat Michel raar doet.

PAUL: Raar?

CLAIRE: Nou ja, niet raar, maar anders dan normaal. Afstandelijk. Vind jij dat ook?

PAUL: Hoezo?

CLAIRE: Heeft hij tegen jou niks gezegd?

PAUL: Waarover?

CLAIRE: Nou ja, jullie praten samen weer over andere dingen dan Michel en ik. Misschien is het iets met een meisje? Iets wat hij makkelijker aan zijn vader vertelt dan aan zijn moeder? Is het iets met meisjes?

PAUL: Nee, ik geloof niet dat het iets met een meisje is.

CLAIRE: Niet?

PAUL: Nee, ik denk eerder dingen met school. Hij heeft net die proefwerkweek achter de rug, volgens mij is hij gewoon moe. Ik denk dat hij het een beetje heeft onderschat, hoe zwaar het is in de vierde klas.

CLAIRE: Misschien is dat het.

PAUL: Denk je niet?

CLAIRE: Zou kunnen. Ik vind alleen dat we er allebei voor moeten oppassen dat Michel ons op een bepaald moment helemaal niets meer vertelt. Dat we daaraan gewend raken, bedoel ik.

PAUL: Nee, natuurlijk. Het is alleen dat hij op deze leeftijd een beetje recht op zijn geheimen heeft. Hij had een keer een bal door de ruit van de fietswinkel getrapt.

CLAIRE: Michel?

PAUL: Jaren geleden. Hij was acht. We zijn samen naar die winkel gegaan. Ik wilde die ruit betalen. Maar die eigenaar nam daar geen genoegen mee. Hij begon te schelden over al die rotjongens die dag in dag uit voor de deur van zijn winkel aan het voetballen waren en de bal 'expres' tegen de ruiten schoten. Ik zei: 'Ach, hou je kop, ik kwam hier met mijn zoon om je geld aan te bieden voor je kloteruit, niet om jouw zure geouwehoer aan te horen over voetballende kinderen. Maar nu betaal ik niks meer. Je ziet maar hoe je aan je geld komt.'

CLAIRE: En toen?

PAUL: 'Ik laat me door u niet beledigen', zegt hij en hij begint vanachter die toonbank vandaan te komen. Dus ik pak een fietspomp die daar staat en ik zeg: 'Je kan maar beter blijven staan waar je staat. Het is nu nog alleen een ruit. Wat kost die trouwens?' Tweehonderd euro. Dus ik leg vier briefjes van vijftig op de toonbank. 'Dit is het', zeg ik, 'dit is waar ik voor kwam. Niet om je gezeik over voetballende jongetjes aan te horen.'

CLAIRE: En Michel? Hoe reageerde hij?

PAUL: Hij moest huilen. Dus ik legde hem uit dat hij niet verdrietig hoefde te zijn. Dat hij niks verkeerd had gedaan. Toen vroeg hij naar jou.

CLAIRE: Ja ja.

PAUL: Hij wilde naar jou toe. Dus ik zei: 'Zullen we dan snel naar mama gaan? Zullen we mama alles vertellen wat we samen hebben gedaan?'

CLAIRE: Maar...

PAUL: Bij de voordeur, vlak voordat we naar binnen gaan, kijkt hij me aan. En hij vraagt: 'Papa, wilde je die meneer echt slaan. Met die fietspomp?' Ik zeg: 'Moet je luisteren, die man is geen meneer. Die man is gewoon een stuk vuil. En het gaat er niet om of ik hem echt een knal voor zijn kop had gegeven met die pomp, het gaat erom dat hij dácht dat ik hem zou slaan, dat was al genoeg.' En Michel keek me aan, hij huilde al niet meer, en toen knikte hij langzaam met zijn hoofd. En toen heb ik bedacht om het niet aan jou te vertellen.

CLAIRE: Maar waarom heb je dat nooit verteld?

PAUL: Ik zei: 'Zullen we dat van die fietspomp niet aan mama vertellen?' En toen knikte hij weer. Die avond bracht ik hem naar bed. Ik kuste hem welterusten en ik wilde het nachtlampje al uit doen. En toen sloeg hij zijn armen om mijn nek. Hij drukte zijn hoofd tegen mijn borst en hij zei: 'Papa, lieve papa.' Kun je het je voorstellen?

CLAIRE: Natuurlijk lieverd. Ik kan me dat heel goed voorstellen. Ik snap best dat je het voor jezelf wilde houden. Ik vind het niet erg.

PAUL: Dat doet me goed.

CLAIRE: We hoeven toch niet alles van elkaar te weten om gelukkig te zijn?

PAUL: Weet je wat hier staat?

CLAIRE: Wat?

PAUL: Weet je wat hier staat? Hier staat "Aperitief van het huis, 10 euro".

CLAIRE: Ja?

PAUL: Dat is toch raar? Die man zegt tegen ons: het aperitief van het huis is vandaag een roze champagne. Wat denk je dan? Dan denk je toch dat ze je die roze champagne áánbieden, of ben ik nou gek? Als iets van het huis is, dan krijg je het toch? Kunnen we u nog iets aanbieden van het huis? Dat kost dan geen tien euro, maar helemaal niks.

CLAIRE: Nee, niet altijd. Als op een menukaart staat: huiswijn. Wijn van het huis, dat wil toch niet zeggen dat je die wijn gratis krijgt aangeboden?

PAUL: Oké, oké, dat is duidelijk. Maar dit is iets anders. Hier heb ik nog helemaal niet op een menukaart gekeken. Hier zet iemand in een driedelig pak een slap schaalpje olijven voor je neus en zegt vervolgens iets over wat vandaag het aperitief van het huis is. Dat is toch op zijn minst verwarrend? Dat klinkt toch eerder alsof het je wordt aangeboden dan dat je er tien euro voor moet betalen? Tien euro! Tién! Laten we het omdraaien. Zouden wij een glaasje laffe, roze champagne van het huis hebben besteld als we van te voren op de kaart hadden gezien dat het tien euro kostte?

CLAIRE: Nee.

PAUL: Dat bedoel ik. Je wordt er dus gewoon ingeluisd met dat gelul over 'van het huis'.

CLAIRE: Ja.

PAUL: Wat?

CLAIRE: Nee, ik zit je niet in de maling te nemen. Je hebt volkomen gelijk. Het is inderdaad iets anders dan wijn van het huis. Ik zie nu wat je bedoelt. Het is gewoon raar. Het lijkt bijna of ze het expres doen, dat ze kijken of je erin trapt.

PAUL: Ja toch? Ober!

CLAIRE: Paul.

PAUL: Wat?

CLAIRE: Niet doen.

PAUL: Wat?

CLAIRE: Laat zitten.

PAUL: Maar jij vindt het toch ook belachelijk?

CLAIRE: Ja, maar ik heb geen zin in het gedoe nu.

PAUL: Oh?

CLAIRE: We moeten nog de hele avond. Met je broer en Babette. We krijgen het al zwaar genoeg.

PAUL: Hoe bedoel je?

CLAIRE: Gewoon, zoals ik het zeg. Het is toch altijd een opgave om met ze te eten?

PAUL: Oké. Laten we dan nog even genieten van elkaar.

CLAIRE: Te laat.

PAUL: Wat?

CLAIRE: Daar zijn ze.

PAUL: Kijk de gerant. Neemt persoonlijk de jassen aan. Waarom deed hij dat niet bij ons. Die wil laten weten dat hij de toekomstige minister-president persoonlijk kent.

CLAIRE: Lieverd. Nu even ophouden.

PAUL: Wat?

CLAIRE: Ga je de hele avond zo doen?

PAUL: Hoe doen?
CLAIRE: Zoals je nu doet?
PAUL: Nee, natuurlijk niet.
SERGE: Claire!

(Serge en Claire omhelzen elkaar.)

PAUL: Babette...

(Babette en Paul geven elkaar drie zoenen.)

BABETTE: Je ziet er goed uit.
SERGE: Paul.

(Serge geeft Paul een ferme handdruk.)

PAUL: Dag Serge. Alles goed?

(Ze gaan zitten. De gerant is met ze meegelopen.)

GERANT: Het aperitief van het huis is vandaag een roze champagne.
BABETTE: Mmm, champagne.
SERGE: Nou, klinkt goed.
GERANT: Voor u allebei doen?
PAUL: Maar wacht even...
CLAIRE: Paul...
BABETTE: Wat?
PAUL: Niks. Hij is heerlijk.
GERANT: Ik haal hem voor u.

(De gerant loopt weg.)

SERGE: Zo. Sorry dat we wat later zijn. We hadden wat oponthoud onderweg.
PAUL: Oh? Vervelend?
BABETTE: Nee hoor. We hebben ongeveer twintig minuten bij een tankstation gestaan. Serge moest bellen.
SERGE: Het was belangrijk.
BABETTE: Dat mag ik hopen.
CLAIRE: Gaat het goed met je, Babette?
BABETTE: Kon niet beter.
CLAIRE: Oh?
BABETTE: Ik ben weer gaan sporten. Op de sportschool.

SERGE: Hoe vind je d'r?

CLAIRE: Geweldig.

BABETTE: Er kunnen wel wat pondjes af.

SERGE: Vind ik niet, hoor. Maar wie ben ik?

BABETTE: Vind jij ook, Serge. Je zegt het niet, maar je vindt het wel.

CLAIRE: Maar wat meer bewegen is altijd goed, natuurlijk.

SERGE: Nou, mij krijg je daar niet naar binnen.

PAUL: Oh? Vertel eens.

SERGE: Die muziek. Ik word gek van die muziek. Zelfs in de sauna is muziek.

BABETTE: Dat vind ik juist prettig.

SERGE: Ik ben liever buiten. Lekker in mijn eentje rennen. Frisse lucht. Alleen ik en de natuur.

Loop jij nog wel eens, Paul?

PAUL: Al zeven jaar. Drie keer in de week. Ik geloof dat ik jou nog op het idee gebracht heb.

SERGE: Is dat zo? Dat weet ik niet meer.

PAUL: Toen jij het altijd laatdunkend had over dat gedraaf van je grote broer.

SERGE: Heb ik dat gezegd?

PAUL: Je wilde er niks van weten.

SERGE: Nou ja, hoe dan ook... Maar dat gaat wel?

PAUL: Wat?

SERGE: Dat lopen. Met die rug van je.

PAUL: Ja hoor.

SERGE: Nergens last van?

PAUL: Nee.

CLAIRE: Hij doet het kalmpjes aan. Hè Paul?

SERGE: Nou, des te beter.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto